

L'HOME A QUI LI AGRADAVA RIURE I MENJAR PRÉSSECS

Li encisaven els préssecs i li encantava riure, tot i que la combinació va resultar fatal. S'havia passat la vida rient i menjant préssecs, i mai no li havia passat res, però allò li va fer tanta gràcia que esclafí en una rialla incontrolable, incontenible, salvatge, i va riure i riure fins a quedar-se sense respiració i, a l'intentar empassar-se un poc d'aire per a no asfixiar-se, es va engolir el pinyol del préssec que tenia a la boca. No va ni tossir, es va ofegar directament, i així es va quedar, amb un somriure feliç als llavis. Va morir com sempre havia desitjat fer-ho, menjant préssecs.

El van soterrar a la terra dels seus pares, en mig d'una mar vermella de roselles i baix d'un cel blau cel; i es va acabar l'estiu, i la tardor va passar sense fer renou ni brogit, i a l'hivern la mar ja no era roja sinó que era blanca de neu, que la primavera va desfer. I la terra es va beure la neu, que aleshores era aigua, i va cobrar vida. I el pinyol, que havien soterrat amb el cos que ara tornava a ser terra, va germinar i es va convertir en un magnífic presseguer que donava uns fruits grans, daurats de sol i folrats de vellut, sucosos i dolços com bresca de mel. I diuen que tot el que es menjava un préssec d'aquell presseguer experimentava una repentina felicitat i unes incontenibles ganes de riure, i el cor se li omplia de batecs i l'ànima de llum, i també diuen que ningú no es pot morir ofegat amb el pinyol d'aquells préssecs, perquè no en tenen, de pinyol; són estèrils i, en canvi, et donen la vida en fer-te riure.